

še pametneje, da je ostal petelinček pri vranah, tako dolgo namreč, dokler še ni znal sam jesti. Toda Albinček bi ga vže tako rad videl in imel.

Tri dni je preživel v skrbeh in strahu, četrto dopoldne je pa vender-le srečno naložil petelinčka v klobuk in ga prinesel domov. O, sedaj je bil v malih nebesih! Tako mehko gnezdice mu je naredil za pečjo, da bi nobena koklja ne takega, pa posodico vode in skledico pšena je predenj postavil in čakal, da bi petelinček začel jesti. Pa ni hotel, samo čvkal je. Ni bilo drugače, da mu je odprl kljunček in ga pital. Resda je bil še precēj pripraven, ali — pišek se pri kokoši najprej in najbolje nauči jesti: to je bilo, še sedaj je in bođe bržkone vedno resnično. A toliko hrane je Albinček vender-le posilil svojemu petelinčku, da je živel, dasi so mati trdili, da mu bođe poginil. No, pa za petelinčka se niso tako močno bali, ker piščanci se kmalu privadijo jesti, ali to jim ni bilo všeč, da je bil Albinček zaradi njega ves raztrgan in ga je bilo treba šivati.

Petelinček je rasteł, vže mesec dnij je bil na Albinčkovem domu, pa se mu „roža“ (greben) ni še nič pokazala na glavi. Šest tednov — pa ni še nikoli zapel: jej, jej Albinček kaj bođe s petelinčkom? Nič, Albinček, hudega petelinčka ne boš imel, ampak — krotko piško. „To je piška, ne pa petelinček,“ povedali so mu mati, istotako so razsodili sosedovi in Albinčkov petelinček je bil zares — piška.

Mi pa stržemo Albinčku korenček, češ, Albinček, kje je tvoj petelinček? Le nikar ne nasajaj vranam; s hudim petelinčkom ne bođe nič, saj si že sam poskusil. — I, i, petelinček — ha, ha!

Šaloljub.

Gôrski cvet.

V planini evël je pisan cvet,
Ob njem šumël je val,
Hitël je v daljni božji svet
Od doma sivih skal.

S pogórja v daljni božji svet
Hitël je bistri val,
Kraj njega evël je pisan cvet
Ob vznožji sivih skal.

„O čuj me, čuj, studeni val:
S seboj me vzemi v svet,
Sicer v samôti sivih skal
Dehtêč ovenem cvet.“

Zažuborí ob bregu val,
Iz tal izruje cvet,
Zanése ga od sivih skal
Med daljni božji svet.

Zamrl je v dolu gôrski cvet —
Zamóril ga je val,
Ki nesel ga je v daljni svet
Od doma sivih skal . . .

Jos. Vole.

